

Evigt Liv

**Av
Morteza Mutahhari**

INNEHÅLL:

**Återuppståndelsen: En av Grundpelarna
i den Islamiska världsåskådningen**

Ursprunget och Upphovet till Tron på Det Andra Livet

Dödens Beskaffenhet

Livet efter Döden

Skärselden

Domedagen

Sambandet mellan Denna Värld och Nästa

**Manifestation och Odödlighet av Människans
Gärningar och Förvärvanden**

**Likheterna och Olikheterna mellan Livet i
Denna Värld och Livet i Den Andra Världen**

**Koranens Argument och Bevis angående
den Andra Världen**

Guds Rättvisa

Guds Vishet

Återuppståndelsen En av Grundpelarna i Den Islamiska Världsåskådningen

En av den islamiska världsåskådningens principer är tron på evigt liv. Att tro på livet efter detta är en viktigt förutsättning för att vara muslim. Om man förnekar denna tro räknas man inte längre som muslim. Guds Budbärare har undantagslöst, enligt monoteismens principer, påpekat dessa principer för människorna som de allra viktigaste och uppmanat dem att tro på dem.

I den Heliga Koranen stöter vi på hundratals verser vilka talar om livet efter detta - Återuppståndelsens dag, de dödas återuppståndelse, våra gärningars bevarande, Himmel och Helvete, evighet i nästa värld och andra frågor angående livet efter döden. Det finns emellertid tolv verser i Koranen där "tro på den Yttersta Dagen" särskilt har nämnts.

Den Heliga Koranen använder många uttryck för Återuppståndelsens Dag, och vart och ett av dem är en inkörsport till kunskap. Ett av dessa uttryck är alyom-al-akhir, vilket betyder den Sista Dagen, och där den Heliga Koranen påminner oss om två saker:

1. Inte endast mänskligt liv utan hela världens liv är uppdelat på två perioder, var och en känd som en "dag". Den första dagen eller perioden som hänför sig till denna världen är tillfällig. Den sista dagen eller perioden som hänför sig till den andra världen är evig. Det finns även en del andra uttryck i Koranen där livet kallas "det första livet" och "det andra livet", "Återuppståndelsen".

2. När vi lever detta första liv eller period och inte har mött den sista dagen eller perioden, vilken är dold för oss, är vår lycka i detta och nästa liv beroende av att vi tror på den dagen.

Vår lycka idag beror på denna tro eftersom den påminner oss om resultatet av våra gärningar. På detta sätt inser vi att våra gärningar, uppträdande, tankar, ord och moral från det allra viktigaste till det mest triviala har en början och ett slut, liksom människan själv. Man bör emellertid inte tro att de upphör i den första perioden för de består och kommer att bedömas på den yttersta dagen. Därför bör vi försöka förbättra oss själva och avstå från onda gärningar och tankar. Vår lycka på den dagen är beroende av denna tro eftersom människan i nästa liv kommer att belönas i enlighet med sina goda gärningar eller straffas på grund av sina onda gärningar i denna världen. Det är därför som tron på Återuppståndelsen anses som en nödvändig förutsättning för människans lycka enligt Koranen.

Ursprunget och Upphovet till Tron på Det Andra Livet

Ursprunget och upphovet till tron på evigt liv och det andra livet är först och främst uppenbarelsen från Gud vilka mänskligheten har fått av hans budbärare.

När människan lär känna Gud och tror på sanningen i profeternas budskap och inser att det som de framförde är uppenbarelsen från Gud, för att vi inte ska synda, kommer hon att tro på Återuppståndelsens Dag och evigt liv, vilket enligt alla profeter är den mest betydelsefulla principen efter monoteismens princip.

Å ena sidan beror människans tro på livet efter detta på hans övertygelse och tro på profetians principer och även på hans tro på sanningen i profeternas budskap. Å andra sidan beror den på människans kunskap i allmänhet och graden av korrekthet och logik i ens uppfattning av den Sista Domen.

Förutom Guds uppenbarelsen framförda till människorna av Hans Budbärare, så finns det andra tecken och bevis för tro på Återuppståndelsen, vilka är resultatet av människans mentala, logiska och vetenskapliga ansträngningar. De bekräftar sanningen i profeternas budskap angående den Sista Domen. Dessa bevis och tecken är:

1. Sättet att lära känna Gud.
2. Sättet att lära känna universium.
3. Sättet att lära känna människans själ.

Vi fäster här inget avseende vid de sätt som kräver serier av filosofiska och vetenskapliga resonemang. Vi kommer att diskutera detta ämne huvudsakligen med utgångspunkt från uppenbarelsen och profetians principer.

Följande rubriker krävs för att kunna diskutera det eviga livets problem ur islamisk ståndpunkt.

1. Dödens beskaffenhet.
2. Livet efter döden.
3. Skärselden.
4. Domedagen.
5. Sambandet mellan denna världen och nästa.
6. Människans gärningar och förvärv är eviga och odödliga.
7. Likheterna och olikheterna mellan livet i denna världen och livet i nästa värld.
8. Koranens argument och bevis för den andra världen.
9. Guds rättvisa.
10. Guds vishet.

Dödens Beskaffenhet.

Vad är döden? Är den förintelse eller innebär den övergång och förflyttning från en plats till en annan, och från en värld till en annan?

Människan har alltid grubblat på denna fråga. Alla är benägna att direkt finna ett svar eller att tro på vad andra påstår.

Den Heliga Koranen ger ett speciellt svar med speciell tolkning av dödens beskaffenhet. Den använder termen "**tawaffa**" för döden.

"**Tawaffa**" och "**istifa**" har samma ursprung (wafa). På arabiska används ordet "tawaffa" när helst en person erhåller något i sin helhet, utan att göra avdrag eller utelämna något. "**Tawaffat al-nal**" betyder jag erhöll absolut hela egendomen. Detta uttryck används för döden i fjorton av Koranens verser och vi drar därför slutsatsen att döden är något vi erhåller, något vi får. Del, vill säga i dödens ögonblick överlämnas människan till de gudomliga makterna, vilka tar emot henne i hennes fullständiga personlighet. Från uttrycken i Koranen drar vi följande slutsatser:

1. Döden är inte förstörelse och förintelse. Den är en förflyttning från ett tillstånd till ett annat, där människans liv fortsätter i en annan form.
2. Det som formar människans verkliga personlighet och räknas om hennes verkliga "jag", är inte hennes kropp eller organ eftersom dessa är underkastade döden och gradvis upplöses. Det som formar vår verkliga personlighet och räknas som vårt verkliga "jag" tolkas i Koranen som själ.

Den Heliga Koranen har behandlat människans skapelse i några andra verser utan att nämna Återuppståndelsen och evigt liv, men påpekat egenskaper hos henne som står över dem hos lera och vatten. Med avseende på Adam påstår den: "**Och blåste Min Ande i honom.**" (15:29).

Själen och själens överlevnad efter döden är bland de mest betydelsefulla frågorna i Islam. Hälften av den ursprungliga obestridliga islamiska vetenskapen grundar sig på själens

originalitet, dess oberoende av kroppen och dess överlevnad efter döden. Människligheten och verkliga mänskliga värden grundar sig också på denna sanning.

Alla de verser som klart och tydligt beskriver omedelbart liv efter döden bevisar det faktum att Koranen bekräftar att själen är oberoende av kroppen och ett överlevande element efter dess förstörelse.

Enligt Koranen finns det de som tror att det inte finns någon själ, och att livet tar slut vid döden, d.v.s. det finns inga känslor, glädje eller smärta förrän på Domedagen när man återuppväcks till livet. Då finner man sig själv och världen igen.

De verser som uttryckligen beskriver omedelbart liv efter döden utgör emellertid definitiva bevis, vilka tillbakavisar denna åsikt.

Dessa människor tror att versen, "Säg: Själen är i min Skapares händer", utgör ett bevis för dem som tror på själens fortlevnad. De hävdar att något annat menas med ordet "själ" som upprepade gånger nämns i Koranen. Denna vers har samma mening som alla andra verser.

De vet inte att beviset för dem som tror på själens fortlevnad inte baseras på denna vers utan på tjugo andra verser. Denna vers och andra verser använder ordet "själ" eller "ande" oberoende eller i fraser såsom "Vår själ", "Anden är Vår Herre", "den Helige Anden", "Min Ande" och versen angående människan: "Och jag blåste min Ande i honom" visar att enligt Koranen finns det något som heter ande eller själ och som står över änglarna och människorna. Sålunda förfogar änglar och människor över denna verklighet kallad själ eller ande genom Guds nåd. Alla verser som handlar om själen inklusive versen angående människan, "Och blåste min Ande i honom" visar att människans själ har en icke-fysisk verklighet. **1)**

Själens ursprung har inte endast bekräftats i flera av Koranens verser utan även av Profeten Mohammad, frid vare med honom, och av de obefläckade imamerna i flera böcker, t ex Nahjul-Balagha (en bok av den förste imamen). Förnekandet av själen är faktiskt en odiös västerländsk tanke, vilken

härstammar från västerländsk materialism och sensualism och som olyckligtvis påverkat några av de mest hängivna anhängarna till Koranen.

Nedan följer tre exempel där döden tolkas som tawaffa och som tillskriver människan en serie aktiva handlingar såsom konversation, önskningar och anhållanden genast efter döden.

"Till dem som änglarna togo hädan när de gjorde orätt mot sig själva, sa de förvisso: Vilken ställning har ni intagit? De svarade: Vi räknades för svaga på jorden. Då sade de: Var ej Guds jord stor nog så att ni kunde flytta ut på den? Dessas hemvist varder helvetet och det är förvisso ett förfärligt mål." (4:99)

Denna vers handlar om dem som lever i en ogynnsam omgivning och styrs av andras vilja. Dessa människor är dömda att acceptera sin omgivning.

De försöker hitta ursäkter genom förklaringar såsom: Omgivningen är korrupt, olyckliga omständigheter och vi misslyckades i våra ansträngningar att göra något åt situationen. De fortsätter att leva i sin korrupta omgivning och sjunker in i dess fördärv i stället för att omforma den eller att rädda sig själva från dess ondska om det är omöjligt att förändra den. När Guds änglar tar emot dessa själar talar de till dem och bedömer deras ursäkter som oförsvarliga eftersom det minsta de kunde göra var att flytta någon annanstans. Änglarna påminner dem om deras fel och får dem att förstå att de själva är ansvariga för synderna som de begått och för förtrycket de fått utstå. I denna vers påpekar den Heliga Koranen att fattigdom och misslyckanden är godtagbara ursäkter endast om det var omöjligt att byta hemvist.

Som synes tolkas i denna vers döden som tawaffa, vilket betyder erhålla. Denna vers hänvisar till döden inte endast med ordet tawaffa, utan den visar klart att konversation och samtal mellan änglar och människor äger rum strax efter döden. Om människan endast består av en död kropp efter döden så är uppenbarligen en konversation efter döden omöjlig. Denna vers antyder att människan samtalar med osynliga väsen som kallas änglar efter det att man lämnat denna världen och detta tillstånd.

"Och de säga:! Skola vi verkligen genomgå en ny skapelse sedan vi försvunnit i jorden? Ja, de förneka mötet med sin Herre." (32:9, 10)

I denna vers tar Koranen upp frågorna och tvivlen som många hyser angående Domedagen och Evtigt liv och löser dem. Frågorna och tvivlen angående detta gäller hur vi ska kunna skapas på nytt efter döden när vår kropp upplöses och förintas. Eftersom dessa tvivel alla är svepskäl på grund av otro och olydnad förklarar Koranen att i motsats till människans egna antaganden angående kroppens upplösning är människans verkliga jag och personlighet inte förlorad. Man överlämnas till Guds änglar i sitt fulla själstillstånd.

Vad skeptikern menar med att "vara förlorad" är att efter döden upplöses vår fysiska kropp helt och hållet - så hur kan den då återkallas till liv igen?

Liknande tvivel angående kroppens upplösning diskuteras i några andra verser i Koranen. Förklaringen är att förlusten endast finns i fantasin. Det är en svår fråga och till och med omöjlig uppgift för människan att rekonstruera en mänsklig kropp men inte för Gud, vars kunskap och makt är utan gränser.

I verserna som nämnts, ifrågasätter de som inte tror, rekonstruerandet av den mänskliga kroppen. Men problemet här är inte att vår kropp upplöses utan att när kroppen går förlorad går som en följd av detta även "vi" eller "jag" förlorade. "Vi" eller "jag" existerar alltså inte längre. Med andra ord gör skeptikerna gällande att i och med kroppens upplösning så förintas även vårt verkliga jag. Här förklarar Koranen att i motsats till våra antaganden så går vårt verkliga jag inte förlorat. Det överlämnas till Guds änglar genast efter döden.

Den följande versen påpekar också att även om den fysiska kroppen upplöses så lever det verkliga "jaget" (själen) vidare efter döden.

"Gud tager själarna hädan vid deras död, så ock den, som ej är död under sömnen. Och Han kvar håller den, för vilken Han bestämt döden, och sänder de andra tillbaka till en bestämd tid, häri finnas sannerligen tecken för människor som tänka efter."
(39:43)

Denna vers redogör för likheterna mellan sömn och död, medvetande och slutlig uppståndelse. Sömn är en tillfällig kortvarig död och döden är en djup stark sömn. I båda fallen vandrar själen från det ena tillståndet till det andra. Skillnaden är den att under sömnen är man omedveten och när man vaknar är man inte medveten om att man faktiskt återvänt från en resa, i motst till döden när man är medveten om allt.

Med hänvisning till dessa tre verser kan dra slutsatsen att dödens natur inte är förgänglighet och förintelse, utan en förflyttning från ett tillstånd till ett annat.

Sömnens tillstånd förklaras också i Koranen. Det står klart att fastän sömnen fysiskt innebär ett hävande av naturens krafter så är sömnen ett slags återvändande till det innersta för själen. Sömn och död tillhör det okända inom forskningen. Det som är känt angående detta är endast delar av den fysiska processen som äger rum inom kroppen.

Livet efter Döden.

Uppnår man direkt Uppståndelsens Dag efter döden och avgörs ens liv efter döden då? Eller hamnar man i en särskild värld i intervallet mellan Döden och Domedag? (Uppenbarligen känner endast Gud till när Domedagen kommer, till och med profeterna är omedvetna om det). Enligt den Heliga Koranen, den Heliga Profeten och imamerna uppnår ingen Domedagen genast efter döden, eftersom Återuppståndelsen sammanfaller med en serie fundamentala revolutioner och förändringar på jorden och på andra himlakroppar. På Domedagen kommer ingenting att förbli i sitt tidigare tillstånd. Vi ser att världen fortfarande existerar och kanske kommer att existera i miljoner eller till och med biljoner år till med ytterligare biljoner människor efter oss.

Dessutom genomgår ingen, enligt Koranens synpunkt och enligt de tidigare verserna, ett helt och hållet omedvetet stadium i intervallet mellan döden och Domedagen. Efter döden inträder man i ett annat stadium där man är medveten om allting. Man upplever glädje, tillfredsställelse, smärta och sorg. Ens lycka och lidande står i direkt relation till ens tankar, moral och gärningar i denna världen. Detta stadium fortsätter till Domedagen, då en serie unika revolutioner och förändringar på en gång kommer att omfatta hela universum från de mest avlägsna stjärnorna till vår jord. Detta stadium eller denna världen, vilket är ett intervall och ett mellanstadium mellan denna världen och Återuppståndelsen för alla, kommer slutligen att upphöra.

Därför består, enligt Koranen, världen efter döden av två stadier, d v s man passerar genom två världar efter döden. Den första, kallad Skärselden, är ändlig såsom denna världen. Den andra är oändlig, d v s Domedagens värld. Diskussionen som följer omfattar Skärselden och Återuppståndelsen.

Skärselden.

Ordet "skärseld" betyder ett intervall. Den Heliga Koranen tolkar livet mellan döden och Domedagen som Skärselden.

"De skola säga: Herre vårt elände överväldigade oss och vi voro människor som foro vilse. Herre för oss ut härifrån, ty om vi återfalla så varda vi förvisso orättfärdiga. Han skall svara: Försvinn därborta i Skärselden till Återuppståndelsens dag". (23:108-1 10)

Detta är den enda vers som kallar intervallet mellan döden och den Sista Domen, Skärselden. Islamiska forskare har på grundval av denna vers betecknat stadiet mellan döden och Domedagen som Skärselden.

Denna vers hänvisar till livet efter döden endast i så motto att den nämner att en del människor är ångerfulla efter döden och ber att få bli återförde till denna världen, men att de nekas detta. Den avslöjar uttryckligen, att efter döden lever man ett slags liv, där ens önskan att återvända avslås.

Det finns många andra verser som bevisar att man kommer att ha ett slags liv mellan döden och Uppståndelsen där man upplever känslor, konversation, känner glädje, lidande och sorg och slutligen ett slags lycka.

Det finns femton verser sammanlagt som på ena eller andra sättet skildrar ett slag liv och som bevisar att man lever ett fullständigt liv mellan döden och Domedagen. Dessa verser indelas enligt följande:

Först finns det flera verser som hänvisar till konversation mellan de odygdiga och de goda eller de korrupta, onda människorna och änglarna direkt efter döden såsom de tidigare nämnda verserna, 4:99 och 23:108-1 10.

För det andra finns det verser som i likhet med ovannämnda verser bekräftar att efter konversationen säger änglarna åt de dygdiga och goda människorna att åtnjuta Guds välsignelser, det vill säga, de behöver inte vänta till Domedagen. De följande verserna uttrycker denna åsikt:

"Dem änglarna taga hädan som goda människor, i det de säga: frid vare över er. Träden in i Paradiset till lön för vad ni uträttat." (16:34)

"Man sade: Gå in i Paradiset. Han svarade: 0, att mitt folk visste varför min Herre förlåtit mig och satt mig bland de ärade." (36:25, 26)

I verserna som föregår den sistnämnda utspelar sig en diskussion mellan en troende ur familjen Yasin och hans folk. Han uppmanar dem att lyda budbärarna i Antioch (en stad) som övertalar människorna att endast dyrka Gud och ingen annan än Honom. Han förklarar sin tro på

budbärarna och uppmanar dem att följa honom. Verserna berättar om en person som dör emedan människorna ännu inte hade övertygats att följa honom. När han upplevde Guds förlåtelse och generositet i den andra världen önskade han att hans folk som fortfarande levde kunde få veta hur lycklig han var. Dessa händelser utspelade sig uppenbarligen före Domedagen när det ursprungliga och det sista kommer att mötas och ingen kommer att vara kvar på jorden.

En annan punkt är att det finns flera himlar för de välsignade, inte endast en. Det vill säga, det finns olika himlar i enlighet med den troendes närhet till Gud. Dessutom deklarerade profeterna och deras efterföljare att några av dessa himlar är knutna till Skärselden och inte till Återuppståndelsen. Som en följd av detta bör ordet himmel i ovan nämnda verser inte förknippas med Återuppståndelsen.

För det tredje antyder dessa verser inte någon konversation mellan änglarna och människan. De berättar tydligt om de lyckliga och välvilliga människornas liv och deras välgång, och om de dömda, onda människornas tortyr och lidanden i intervallet mellan döden och Återuppståndelsen. De följande två verserna är av denna typ:

***"Man betraktar ej dem som dödade för Guds sak som döda. Nej, de äro levande och försörjde av sin Herre. Glädjande sig över vad Gud givit dem av sin ynnest och fröjdande sig över dem, som ej upphunnit dem, därför att ingen fruktan skall råda över dem och de ej behöva varda bedrövade."* (3:163-165)**

***"Men Gud bevarade honom för deras onda stämplingar och det värsta straff drabbade Faraos folk. Till elden skola de föras fram både morgon och afton, och den Sista Dagen skall det heta: Låten Faraos folk undergå det värsta straff."* (40:48-49)**

Denna heliga vers talar om två slags straff för Faraos folk. Det ena kommer att bli på Domedagen, när de kommer att föras fram till elden två gånger om dagen utan att bli kastade i den. Det andra blir efter Domedagen, då folket kommer att kastas i Elden. Det andra straffets längd framgår inte i motsats till det första, där orden morgon och afton nämns.

Enligt imam Alis tolkning av denna vers hänvisar det första straffet till Skärselden, där det existerar morgnar, kvällar, veckor, månader och år, medan det andra straffet hänvisar till Återuppståndelsen, vilken är tidlös.

I berättelserna om den helige profeten och Ali betonas ständigt Skärselden och de troendes och de ondas liv.

Efter muslimernas seger i slaget vid Badr dödade en grupp av de arroganta Quraish-ledarna och kastades i en brunn nära Badr. Guds Profet talade till ledarna från brunnens öppning och sa: "Det som Gud hade lovat oss har blivit verklighet, har detta även hänt er?"

Några av Profetens följeslagare sa: "Talar du till de döda? Hör de vad du säger?" Profeten sa: "De har nu större varseblivningsförmåga än vad ni har." Enligt denna berättelse (**Hadith**) och

andra så är själen inte helt och hållet avklippt från sin förbindelse med kroppen med vilken den varit förenad och levt med i årtal fastän döden separerar kroppen från livet.

Imam Hussein talade till sina följeslagare i Moharram och sa: "Ha tålamod och ståndaktighet, döden är inget annat än en bro vilken leder en från smärta och lidande emot lycka och generositet".

Enligt berättelserna är livet som en sömn och man vaknar upp samma minut som man dör. Det vill säga, efter döden finns det ett högre och mer fullständigt liv. På samma sätt som en sovande människa förnimmer mindre än en som är vaken så lever man efter döden ett fullständigare liv än vad man gör i detta livet.

Här bör vi nämna två punkter: För det första, liksom det slås fast av de religiösa ledarna och i berättelserna, kommer man att bli förhörd endast i frågor angående tron i Skärselden, medan övriga frågor kommer att tas upp vid Återuppståndelsens Dag.

För det andra kommer de döda att uppleva glädje och välsignelse genom sina efterlevnads fromma gärningar avsedda för dem. Alla slags försoningsåtgärder och offer till förmån för döda föräldrar, vänner och andra, räknas som gåvor som resulterar i deras lycka. Till dessa räknas beständiga offergåvor såsom grundandet av välgörenhetsinstitutioner

vilka består till folkets förmån, likaväl som tillfälliga offer. Samma resultat ger bön, bedjande om förlåtelse, pilgrimsfärd till Mecka eller cirkulerandet omkring Kaban, eller andra pilgrimsfärder.

Gud förbjuder, men en del barn kanske gör sina föräldrar besvikna. Men efter det att föräldrarna dör kan barnen gott göra sig och på så sätt göra sina föräldrar förnöjsamma. Motsatsen kan också vara fallet.

Domedagen.

Domedagen är det andra stadiet i det Eviga Livet. I motsats till Skärselden, som omfattar individen och individens omedelbara anläggande där, så omfattar Domedagen det hela, det vill säga alla individer och hela världen. Detta är en händelse som omfattar allting och hela mänskligheten, en händelse som berör hela världen. Hela universum inträder i ett nytt stadium, liv och system.

Den Heliga koranen informerar oss om Återuppståndelsens stora händelse. Enligt denna information kommer den här stora händelsen att sammanfalla med stjärnornas och solens tillintetgörande, havens uttorkande, alltings utjämning, bergens upplösning, universella jordbävningar och åska samt stora unika förändringar och revolutioner. Hela världen rör sig emot förstörelse och tillintetgörelser och allting kommer att förgöras. Därefter kommer allting att rekonstrueras och förnyas för att för evigt existera under nya lagar och system helt olika de nuvarande.

Koranen refererar till Återuppståndelsen med flera namn och förklaringar, vart och ett betecknande de olika villkor, betingelser och system som kännetecknar den. Den kallas t ex "Återuppståndelsens Dag", "Församlingens Dag" eftersom det första och det sista kommer att räknas som likvärdiga, oavsett deras plats i historien. Den är känd som "Dagen

då hemligheterna avslöjas", eller "Dagen då ens gärningar kommer fram i ljuset", eftersom människans innersta kommer att avslöjas och sanningen uppenbaras. Den refereras till som "Odödlighetens Dag", eftersom den är evig och oförstörbar. Ett annat uttryck för den är "Nådens Dag" eller "Ångerns Dag", eftersom en del människor kommer att ångra att de inte har förberett sig för det här stadiet. Eftersom det också kommer att vara den största och viktigaste händelsen, kallas den även "Det ödesdigra Budskapet."

Sambandet mellan Denna Världen och Nästa

En utomordentligt viktig fråga som de heliga böckerna tar upp är sambandet mellan dessa två liv. Dessa liv är förbundna med varandra. I den andra världen kommer man att få skörda vad man sått i denna världen.

Det som bringar en evig lycka är en ren och korrekt tro (en realistisk världsåskådning), korrekt moral, frihet från svartsjuka, bedrägeri, svek, hat och falskhet, likaväl som utövandet av goda gärningar som resulterar i samhällets och mänsklighetens fulländande.

Guds Profet fällde ett intressant uttalande, han sa: "Denna världen och detta livet är en träning för den andra världen (dvs vad du sår får du skörda där), kvalitén på din skörd beror på vad du sår. Det är omöjligt att så korn och skörda vete, att få blommor från törnen eller att odla dadlar av kolokvint. På samma sätt gagnar det en inte i nästa värld att i denna världen besitta onda tankar, gärningar och moral.

Manifestation och Odödlighet av Människans Gärningar och Förvärvanden.

Enligt verserna i den Heliga Koranen och de religiösa ledarnas budskap och berättelser är människan evig och hennes gärningar bevaras på något sätt för alltid. Man kommer att uppleva sitt förflutna på Återuppståndelsens Dag. Goda gärningar kommer att manifesteras på ett vackert sätt och vara en källa till glädje och lycka, medan onda gärningar kommer att manifesteras på ett förskräckligt sätt och vara en källa till smärta, lidande och tortyr.

Angående detta är tre verser ur den Heliga Koranen och en Hadith (berättelse) utmärkta för att illustrera detta. 2) Dessa verser är:

"Den dag, då varje själ finner vad gott hon tillstades och vad ont hon gjort likaså, skall hon önska, att det vore ett vitt svalg befäst mellan henne och detta. " (3:28)

Denna vers bevisar att människan kommer att få uppleva sina goda gärningar på ett behagligt sätt och sina onda gärningar på ett skrämmande sätt. Hon kommer att vilja fly ifrån dem, men det kommer att vara omöjligt. I den andra världen kommer människans gärningar att vara en del av henne själv dvs oseparabla.

"De finna allt vad de gjort tillstådes, och din Herre gör ingen orätt." (18:47)

Den allmänna betydelsen av denna vers är samma som den föregående.

"På den dagen skola människorna träda fram i skilda skaror för att se sina gärningar. Och så skall den som gjort en smula gott få se det, och den som gjort en smula ont få se det." (99:6-8)

Människan ärevig. Hennes gärningar är också eviga. Med andra ord kommer man att leva för evigt med det som man utträttat i denna världen.

Det berättas att en grupp muslimer från en avlägsen plats fick äran att träffa Guds Budbärare. De bad om råd. Den Helige Profeten gjorde några uttalanden av vilka ett var:

"Eftersom era gärningar kommer att följa er till nästa värld så försök att göra goda gärningar."

Den som tror på evigt liv reflekterar alltid över sina tankar, moral, gärningar och uppträdande, eftersom han vet att de kommer att följa honom i nästa liv.

Likheterna och Olikheterna mellan Livet i denna Världen och Livet i den andra Världen.

Med hänsyn till likheterna mellan det nuvarande livet och livet efter detta kan man slå fast att båda livet är sanna och verkliga. Man är medveten om sitt jag och sina tillhörigheten och det existerar lidande, lycka och sorg, sällhet och motgångar. Ens instinkter, mänskliga och djuriska, existerar i båda livet. Man lever ett fullständigt liv med kompletta kroppsdelar och organ. Men det finns flera grundläggande skillnader som vi ska belysa i följande resonemang:

I motsats till den andra världen finns det i denna världen reproduktion, födelse, barndom, ungdom, ålderdom och död. Här måste man arbeta, så frön osv. Där skördar man vad man sått i denna världen. Här kan man påverka sitt liv genom att förändra sina handlingar och gärningar. Här hänger liv och död samman. Varje levande varelse är sammankopplad med en livlös substans. Dessutom drivs varje levande varelse mot döden, medan en livlös substans kan producera liv under gynnsamma förhållanden. I motsats till detta existerar endast liv i den andra världen. Marken, himlen, naturen och människans gärningar har liv där. Till och med elden lever och är medveten. Det finns också utveckling och fysisk rörelse, men där existerar endast den Gudomliga Viljan. Människans alla sinnen är mycket starkare, med andra ord så är

alla skärmar och slöjor borttagna och man upplever allt genom djup insikt såsom Koranen berättar:

"Och Vi avtogo ditt täckelse, och idag är din syn skarp." (50:21)

I denna världen finns det leda och frustration på grund av monotoni. Människan irrar alltid omkring, sökande något. När hon erhållit det hon sökte glädjer hon sig, men efter ett tag inser hon att "det" inte var vad hon sökte efter. Hon blir rastlös och missnöjd och fortsätter sitt sökande. Det är därför som man alltid vill ha det man inte har och inte är nöjd med det man har. Då man i nästa värld uppnått det som man alltid verkligen strävat efter, dvs evigt liv nära Skapelsens Herre, kommer man aldrig att vara missnöjd eller bekymrad. Med avseende på detta säger den Heliga Koranen:

"De som tro och göra goda gärningar, skola förvisso få Paradisets lustgårdar till boning. Att där evinnerligen förbliva, utan att önska sig någon förflyttning därifrån. " (18:107, 108)

Eftersom de dessutom kommer att erhålla vad de behöver genom Guds vilja kommer de inte att sakna något.

Koranens Argument och Bevis angående den Andra Världen.

Eftersom vår tro på Återuppståndelsen härrör ur vår tro på Koranen och Profeternas budskap verkar det inte nödvändigt att bevisa Återuppståndelsen på ett vetenskapligt sätt. Koranen framlägger i alla fall en serie bevis för att informera oss om Återuppståndelsen. Vi skall kortfattat framlägga dessa bevis. Koranens argument består av en serie svar till dem som inte tror på Återuppståndelsen. En del av svaren angående den Sista Domen avslöjar att det inte finns några argument emot Återuppståndelsen. Andra verser går längre och slår fast att genom att lägga märke till likheterna i denna världen och den andra, så går det inte att förneka eller anse den Sista Domen som osannolik. En del verser går till och med längre och anser att Återuppståndelsen är ett oundgängligt och definitivt resultat av Universums skapelse. Det finns tre grupper av verser som alla handlar om Återuppståndelsen och som vi ska ge exempel på.

"Hon framställer ock en gåta för oss, i det att hon glömmet sin egen skapelse och säger: Vem skall uppväcka benen till liv, då de är äro multnade?" (36:78)

"Säg: Han som frambragt dem första gången, skall uppväcka dem till liv, ty Han förstår sig på all slags skapelse." (36:79)

Denna vers är svart il len troende som h öl li ett ruttet ben. Efter att ha krossat det i sin hand kastade han stoftet i luften och sa: Vem kan återkalla detta stoft till liv igen? Koranen svarar att Han som först skapade dem kan.

Människan tenderar ofta till att dela upp olika saker som möjliga och omöjliga enligt sin egen förmåga. Hon anser saker som ligger bortom hennes fantasi och förmåga såsom omöjliga. Koranen slår fast att med hänsyn till människans förmåga så är Återuppståndelsen omöjlig, men den kan fullbordas med hjälp av den kraft som ursprungligen skapade liv i en livlös varelse. Det finns många verser i Koranen som diskuterar Återuppståndelsen hänvisande till Guds makt. Enligt dessa kräver en rättvis och allvetande Guds vilja en sista Dom och fastslår att den är oundviklig. Dessa verser består av två grupper och kan delas in enligt följande:

1. De verser som diskuterar speciella händelser där de döda har uppstått. Till exempel historien om Abraham där Abraham talade till Gud och bad Honom att avslöja Återuppståndelsens hemlighet. Som svar fick han frågan om han trodde och när han gav ett jakande svar uppmanades han att fånga fyra fåglar, skära av deras huvuden, slita sönder deras kroppar och placera varje del på olika berg. När han kallade på fåglarna såg han att de återuppstått och kom flygande emot honom på Guds befallning.
2. Andra verser som inte refererar till det övernaturliga som historien om Abraham, utan till den nuvarande situationen där jorden och växterna dör på hösten och vintern och kommer till liv igen på våren. De slår fast att man oupphörligen kan lägga märke till att naturen dör och tynar bort efter att ha varit full av liv och energi. Allt eftersom årstiderna växlar ändras förhållandena på jorden, träd och blommor börjar åter ett nytt liv. Samma process kommer att inträffa i hela universum. Den kommer att bli kall och livlös. Solen och stjärnorna kommer att upplösas och sönderdelas. Men detta stadium kommer endast att vara tillfälligt. Alla varelser kommer att få liv i en ny form.

För att ytterligare klargöra detta faktum kan vi betänka att vi människor lever på jorden, vilken har en livscykel på tre hundrasextiofem dagar. Eftersom vi lever sextio, sjuttio eller kanske ett hundra år eller längre, upplever vi denna livets ordning av liv och död utan att förvånas över jordens död och återfödelse. Antag att vi levde i endast ett par månader såsom en del insektsarter och var omedvetna om jordens cykler. Vi skulle då inte kunna observera jordens död och återfödelse och följdriktigt heller inte tro på denna process. En mygga som föds på våren och dör på hösten eller vintern skulle helt klart inte kunna föreställa sig en trädgårds pånyttfödelse.

Skulle en mygga, vars liv är begränsat till ett träd eller en trädgård, kunna föreställa sig att dess hem är en underordnad del av ett större system kallat lantgård på vilket deras liv är beroende? Att landskapet är en del av ett land som i sin tur är en del av jorden och solsystemet?

Hur vet vi att inte hela vårt solsystem som följer naturens lagar är underordnat ett större system? Naturens utveckling under miljontals år är kanske en del i ett större system. Detta större system kanske återvänder till liv igen i en annan form efter att ha varit dött och utplånat.

Alla profeter har genom Guds uppenbarelse informerat oss om universums förstörelse och utplåning, och om det nya livet och de dödas uppståndelse. På grund av flera bevis inser vi sanningen i deras budskap och tror på vad de sa.

Koranen gör oss medvetna om döden och livet på jorden och pekar på att det finns en större ordning, så att vi inte ska tvivla på att Återuppståndelsen är en del av hela Skapelsen.

Den Heliga Koranen fastslår att Återuppståndelsen betecknar pånyttfödelse, vilket vi kan se exempel på här på jorden. Profeten, frid vare med honom, påpekade: När helst ni betraktar våren, påminn er själva om Återuppståndelsen. Med andra ord är våren ett exempel på Återuppståndelsen.

"Gud är ock den, som sänder vindarna, så att de driva upp moln och vi föra dem till en öde nejd och därmed giva jorden liv efter hennes dvala, sådan varder uppståndelsen." (35:10)

"Och du ser jorden ligga i dvala, men när vi nedsända vatten på henne, skälver hon och sväller och alstrar allsköns härliga ting. Och detta därför att Gud är sanningen och därför att Han skall uppväcka de döda till liv och därför att Han är Allsmäktig. Därför att Stunden skall uppväcka dem, som ligga i graven." (22:5-7)

Det finns många liknande verser vilka beskriver Återuppståndelsen som en del av dödens och livets system i världen. Skillnaden mellan dessa verser och den första gruppen är att de inte endast förlitar sig på Guds makt, utan ger exempel på Guds makt i naturen, vilken manifesterar sig själv.

Den tredje gruppen av verser anser Återsuppståndelsen som ett grundvillkor och som otvivelaktigt men hänsyn till Guds Gudomlighet.

Detta har uttryckts för oss dels genom Guds rättvisa, dvs Gud tillförsäkrar var och en vad hon är värd, och dels genom Guds vishet, dvs Gud har skapat alla varelser med ett bestämt mål och avsikt.

Den Heliga Koranen slår fast: Om det inte existerade någon Återuppståndelse, evigt liv och slutlig belöning och straff, vore det grymt och orättvist av Gud och grymhet är inget av Guds kännetecken. Den slår också fast att om det inte existerade någon form av evigt liv skulle hela Skapelsen vara förgäves, men detta är emellertid inte i överensstämmelse med Guds väsen.

Det finns många verser som fastslår nödvändigheten av och det ofrånkomliga i det eviga livets existerande och återvändande till Gud. Dessa verser stödjer sig på Guds rättvisa och visshet. Nu ska vi ge två exempel ur två suror i Koranen vilka betonar Guds rättvisa och vishet:

I sura 38 berättas det att de människor som avviker från Guds väg och glömmer Räkenskapens Dag kommer att bli hårt straffade. I aya 26 och 27 i samma sura hänvisar Koranen till Domedagen enligt följande:

"Vi hava ej skapat himmelen och jorden och vad där emellan är förgäves, detta är deras tro som är otrogna, men ve dem som är otrogna för eldens skull." (38:26)

"Skola vi likställa dem som tro och göra goda gärningar med dem som stifta ofärd på jorden, eller skola vi likställa de gudfruktiga med de syndfulla?" (38:27)

Som vi ser ger den första versen exempel på Guds vishet och Hans Skapelse och den andra på Guds rättvisa.

I sura 45 aya 20 och 21 slår den fast:

"Eller tänka de, som åsamkat sig ont, att vi skola behandla dem på samma sätt som dem som tro och göra goda gärningar, så att liv och död varder lika för dem? Det är förfärligt att döma så." (45:20)

"Gud har skapat himlarna och jorden uti sanning, och det är därför att varje själ må lönas för vad hon förtjänat, utan att de lida någon orätt." (45:21)

Rättvisans princip har lagts fram i den första versen och vishetens i den andra.

I verserna som följer på den andra versen har målet för Återuppståndelsen på Domedagen nämnts för att betona Guds rättvisa.

Vi skall försöka klargöra varför Guds rättvisa och vishet nödvändiggör evigt liv och varför skapelsen av universum och människan vore emot Hans rättvisa och vishet om det inte funnes ett evigt liv efter detta tillfälliga, där ens gärningar värderas.

Guds Rättvisa.

Den allmänna betydelsen av rättvisa är t.ex. att ge rättigheter åt dem som förtjänat dem utan diskrimination. Diskrimination, dvs att garantera en del människor sina rättigheter och frånta andra sina är också orättvist.

På ett sätt åtföljer rättvisan jämlikheten som håller alla människor för lika, men jämlikhet betyder inte att tillförsäkra alla precis samma rättigheter. Om det vore så vore det grymt och orättvist. Att helt förhindra alla människor att erhålla sina förtjänster är också en form av grymhet.

Därför betyder Guds rättvisa att alla varelser har olika kapacitet. Gud ger var och en belöning enligt hans eller hennes kapacitet.

Bland alla levande varelser har människan en särskild potentialitet, effektivitet och förmåga. Ens handlingar och motivationer är inte begränsade som hos djuren. I motsats till djuren som endast har instinkter som är relaterade till naturen och det materiella livet, är människans instinkter på en högre nivå som är bortom denna världens gränser.

Det som påverkar ens handlingar är ens yttersta, dominerande bevekelsegrunder, vilka är moraliska, vetenskapliga, religiösa och gudomliga. Man försöker ofta sina naturliga och materiella behov för sina högre mänskliga mål. Enligt Koranens tolkning styr människan sitt handlande på grundval av tro och fromma gärningar genom vilka hon önskar evigt liv och Guds förnöjsamhet. Människan har både offentlig tankeförmåga och önskan om odödlighet och instinkt som leder henne emot detta.

Allt detta avslöjar att människan har kapacitet till evigt liv. Det avslöjar med andra ord den individuella, immateriella kvalitén på ens själ. Att man erhåller förmåner på grund av tro och fromma gärningar i detta livet är endast följdriktigt. Tro och ett fromt handlande sår frön, och resultatet därav skördar man i ett lyckligt, evigt liv, dvs dess fulla mening blir verklighet i det eviga livet.

Man kan genom tro och goda gärningar stå högt över allt annat, men man kan också genom att avvika från den rätta vägen nå under alla djuriska begränsningar och vanliga fysiska relationer. Sålunda förtjänar man ett slags evigt liv där man får utstå smärta och lidande. I religiösa termer ådrar man sig den eviga helveteselden.

Om man avviker från tron och goda gärningar sjunker man lägre än till och med djuren. Koranen säger:

"De äro alldeles som boskap, nej de äro ännu mer vilseförda från den rätta vägen."(25:46)

De som tror och gör goda gärningar och de som avfallit från den rätta vägen kan jämföras med de studenter som utför sina uppgifter noggrant och de som slösar bort sin tid på oväsentliga saker. Om det inte fanns något evigt liv som belöning åt den första gruppen och som straff åt den andra skulle båda grupperna berövas sin vedergällning, vilket skulle vara grymt och orättvist. För att bättre belysa detta säger vi att Gud har uppmanat människorna att tro och vara goda. En grupp människor som accepterar detta inrättar sina liv, tankar, moral och gärningar efter sin övertygelse. Den andra gruppen som avvisar den rätta vägen hemfaller åt onda gärningar och korruption. Vi vet alla att denna världens ordning inte alltid belönar de goda och straffar de onda. Människan dör ibland utan att ha erhållit belöning för sina goda gärningar, därför borde det finnas ett annat ställe där de goda till fullo belönas och de onda bestraffas, annars vore det orättvist av Gud.

Guds Vishet.

Människans gärningar kan delas upp i två grupper. Den första består av värdelösa, tomma handlingar vilka inte leder till fulländning. Med andra ord bringar de oss inte verklig lycka. Den andra omfattar de kloka och genuina handlingar vilka leder till positiva resultat och den perfektion vi förtjänar. Det är alltså våra kloka och goda gärningar som leder oss mot den perfektion vi förtjänar. Frågan inställer sig då angående Guds goda gärningar. Leder även

Guds kloka och goda gärningar Honom emot perfektion? Svaret är negativt eftersom Han är allvetande och god. Han är Visheten, Generositeten och Förbarmaren. Han utför inte något för att fylla sina egna behov eller för sin egen lyckas skull, utan för att vi människor ska bli så fulländade som möjligt.

Det finns en verklig och naturlig relation mellan Guds handlingar och följderna av dessa. Gud leder hela sin skapelse emot sin egen perfektion. Vi kan till exempel notera att varje frö strävar emot sitt eget slutliga mål och fulländning.

Världen och naturen genomgår förändringar och är instabila, dvs allting i naturen är föränderligt och instabilt i sig självt. Allting är tillfälligt. Alla "stadier" i naturen kan liknas vid hållplatsen och ingen är det slutgiltiga målet.

Det är därför som en del människor finner skapelsen meningslös. De tycker att världen kan liknas vid en karavan som alltid är på väg men aldrig når sitt slutmål. Varje mål kan endast betraktas som ett tillfälligt mål eftersom naturen passerar även det. Det är uppenbart att en resa endast kan göras om det finns ett verkligt slutmål. Utan slutmål och med endast tillfälliga hållplatsen blir resan meningslös.

Koranen förklarar att dessa tvivel och funderingar skulle uppstå om det inte fanns något utöver naturen och denna världen och om vi föddes endast för att senare dö. Denna åsikt om livet avslöjar en otillräckligt kunskap där vederbörande tror att livet är begränsat till världen och naturen, vilket inte är fallet. Denna världen talas om som "den första dagen" på vilken "den sista dagen" följer. Denna världen betecknas som "avresa" och Återuppståndelsen som "ankomst". Imam Ali (frid vare med honom) fastslog: "Världen är en plats man lämnar bakom sig och Återuppståndelsen den eviga hemvisten." Återuppståndelsen ger mening åt denna världen eftersom kamp och strävan blir meningslösa utan mål.

Profeterna har kommit för att förhindra att vi begår misstaget att tro att Återuppståndelsen inte existerar. En av effekterna av tron är att det ger en mening åt våra liv och tankar. Utan tro blir hela livet och hela Skapelsen meningslös.

Noter:

- 1) Hänvisande till Al-Mizans "Exegesis" (arabiska versionen volym 13, sid 195, och volym 3 sid 270-275.
- 2) Hänvisande till boken "Gods Justice" (Guds rättvisa) av samma författare.
